

fællesudvalg. Lærlingerådets afgørelse kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed, jfr. nedenfor ad § 1, stk. 4.

Ordet „fag“ i stk. 1 bruges ikke alene i betydning af fag, således som dette ord er anvendt i arbejds- og socialministeriets oversigt af 29. marts 1952 om lærlingelønninger og læretid med senere ændringer, men også som dækkende de under de pågældende fag hørende brancher, der er godkendt som oplæringsområde, jfr. således f. eks. tekstil-, kolonial- og isenkrambranchen inden for butiksfaget.

Det er i overensstemmelse med hidtidig praksis, der således er foreslået lovfæstet, at pligten til oprettelse af lærekontrakt også gælder, når der foreligger det forhold, at en lærling første gang er kommet i lære før det 19. år, men efter at være fyldt 19 år og inden læretidens udløb skifter læreplads i fortsættelse af det tidligere læreforhold („fortsatte læreforhold“). I praksis er det blevet antaget, at der i alt fald foreligger „fortsat læreforhold“, dels når der inden for faget finder en sammenlægning sted af læretiden hos forskellige læremestre, hvilket tilfælde vil være det almindeligste eksempel på fortsat læreforhold, dels i tilfælde, hvor det ved det første læreforholds indgåelse er blevet udtrykkeligt aftalt eller klart forudsat, at oplæringen skal fortsætte et andet sted, samt endelig i de i forslaget § 16, stk. 2, omhandlede tilfælde, hvor læremesterens virksomhed overtages af en anden.

Ved bestemmelsen i stk. 1 om, at kontrakten skal affattes på en af arbejdsministeren godkendt formular, har man foreslået hidtidig praksis lovfæstet. Det er fundet naturligt, at det pågældende fællesudvalg skal godkende sådanne tilføjelser til og ændringer i kontrakten, der går ud over en almindelig udfyldning af kontraktformularen.

Ved bestemmelsen i stk. 1 om, at kontrakterne i provinsen skal godkendes af de offentlige arbejdsanvisningskontorer, har man foreslået den siden 1944 faktisk bestående tilstand lovfæstet, og i konsekvens heraf endvidere foreslået, at kontraktgodkendelsen for Københavns og Frederiksbergs vedkommende henlægges til centralarbejdsanvisningskontoret for København og Frederiksberg.

Sidste punktum i stk. 1 svarer til den gældende lovs § 3, stk. 3. Man har foreslået bestemmelsen flyttet til § 1, hvor den som en ordensforskrift ved kontraktens oprettelse naturligt hører hjemme.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 1, principielt omfatter alle personer under 19 år, der antages til arbejde i en virksomhed, i hvilken der udføres fagligt arbejde. Med hensyn

til litra b) og c) bemærkes, at disse bestemmelser forudsætter, at det omhandlede arbejde er af faglig art. Specielt med hensyn til b) bemærkes, at det må være en betingelse for anvendelse af denne bestemmelse, at „den på arbejdsstedet rådende arbejdsdeling“ ikke er vilkårlig, men beror på virksomhedens struktur. Som anført i de indledende bemærkninger foreslås de ved loven af 1937 indførte *specialarbejderkontrakter* afskaffet, idet de i praksis kun har været brugt i meget ringe omfang. Herved bliver de i stk. 3 under litra b) og c) anførte personer ligestillet med de under litra a) nævnte bude, håndlangere og lign. Der vil herefter ikke mere efter lærlingeloven være pligt for arbejdsgiveren til at betale specialarbejderens sygekassekontingent, eller til at give specialarbejderne adgang til at deltage i den almindelige undervisning i de faglige skoler eller aften-skoler og at betale udgifterne herved. Uanset forslaget om afskaffelse af specialarbejderkontrakterne har man af hensyn til den klareste mulige afgrænsning af lærlingebegrebet anset det for hensigtsmæssigt at bibeholde de foran nævnte undtagelsesbestemmelser i stk. 3, litra a), b) og c). Hvorvidt betingelserne for disses anvendelse er opfyldt afgøres efter reglerne i § 1, stk. 4.

Man har anset det for rigtigt i stk. 3, litra d), udtrykkeligt at anføre, at ordet „børn“ også skal omfatte *adoptivbørn*.

Opstår der tvivl om, hvorvidt et bestemt arbejde inden for et allerede eksisterende fag er fagligt arbejde, der kræver oprettelse af lærekontrakt, har det hidtil været domstolene, der skulle tage endelig stilling til spørgsmålet. Da et spørgsmål af så faglig betonet karakter må skønnes bedst at kunne afgøres af et fagligt organ, er det i § 1, stk. 4, foreslået, at dette spørgsmål skal afgøres endeligt af lærlingerådet, efter at dette forud har indhentet en erklæring fra vedkommende faglige udvalg.

At spørgsmålet „endeligt“ afgøres af lærlingerådet vil sige, at det ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed, hvorimod man ikke har villet begrænse domstolenes almindelige prøvelsesret. Tilsvarende gælder, hvor det i øvrigt i dette lovforslag er anført, at en afgørelse er endelig.

Spørgsmålet om, hvorvidt en person faktisk har været beskæftiget ved et bestemt arbejde, hvilket som regel vil kræve nærmere bevisførelse, vil efter forslaget som hidtil henhøre under domstolenes afgørelse.

I stk. 5, der svarer til den gældende lovs stk. 4, er der tilføjet ordene „og lærlingerådet“, hvorved gældende praksis lovfæstes. Idet der henvises til bemærkningerne foran ad § 1, stk. 1, bemærkes, at efter reglen i § 1, stk. 5, vil arbejdsområder, der